

man; her have vi den stigende Skala. Men jeg synes, at man ikke godt kan argumentere saaledes, at disse 600—900 Kr. skulle være skattefri, fordi de ere Eksistensminima, og saa bagefter fortælle, at de ere satte ind, fordi de skulle repræsentere den stigende Skala. Det synes jeg, er urigtigt og ret urimeligt. Jeg mener derfor, at naar man i øvrigt vil acceptere dette Lovforslags Princip med Hensyn til Bestatningen, maa man ogsaa gaa til den stigende Skala, og det har man som sagt kunnet gøre haade i Preussen og i Norge. Princippet: stigende Skala er i øvrigt ogsaa i Praksis gennemført i overordentlig mange Tilfælde i vore Kommuner, der er man allerede inde derpaa, og naar man ikke er kommen videre, er det ganske sikkert, fordi der er visse Momenter, til hvilke der, naar Tælen er om den kommunale Bestatning og Indførelse af den stigende Skala, maa tages Hensyn. Det er i al Almindelighed i Motiverne til Lovforslaget sagt, at den stigende Skala havde visse Ulemper, og den vilde blive upopulær. Det tror jeg meget gerne, den vilde blive mellem dem, der skulle betale de højere Skatteafgifter; men man har dermed i og for sig ikke sagt noget afgørende mod den. Man kan derimod, naar Tælen er om den stigende Skala inden for den kommunale Bestatning naturligvis og med stor Ret henvise til Konkurrencen mellem Nabokommuner, og den er jo ogsaa ret vel kendt. Man har mange Eksempler paa, at meget velhavende, meget rige Folk flytte uden for en Bykommunes Grænser for at spare i Skat, og der vil som Følge deraf alle Tider være et vist Hensyn at tage ved Anvendelsen af den stigende Skala for Kommunens Bedkommende. Man vil alle Tider blive nødt til at holde den inden for ret rimelige Grænser for ikke at risikere, at en Nabokommune, som paa Grund af Forholdene kun har en lavere personlig Skat, ikke skal friste meget rige og velhavende Skatteydere til at flytte ud til denne Kommune. Jeg vil ikke sige, at denne Omstændighed, at rige Folk saaledes flytte derhen, hvor de kunne slippe med den mindste Skat, er et særligt smukt Træk hos disse ærede Medborgere. Man skalde tro, at de, der havde saa store Fordele under de nuværende Samfundsforshold og paa Grundlag af hele vort økonomiske Princip, ogsaa vilde være villige til at yde deres Tribut til vor almindelige Samfundshusholdning, men Eksempler vise desværre det modlatte, og naar man hører de Argumenter, der anføres ikke blot paa dette Gebet, men f. Eks. ogsaa mod tvungen Selvangivelse, kan man se det almindelig anerkendt, at rige og vel-

havende Folk ville søge at slippe for Skat, naar det paa nogen Maade er muligt. Men dette Argument om Faren for, at rige Skatteydere skulle flytte bort, gælder dog ikke nær i samme Omfang for Staten som for Kommunerne. Det er vel saa, at den saa stærkt udfregne Patriotisme ikke er saa stærkt udviklet hos disse Medborgere, naar det gælder deres Pengeinteresser. Man ved jo godt, at Stor-kapitalister lige saa godt anlægge deres Kapitaler i Foretagender i Udlandet som her, hvis de kunne tjene mere derved; men en saadan almindelig Udvandring af Nigmænd behøver man dog ikke at frygte for, selv om man samtidig med, at Staten paalægger direkte Skat, tillige indfører den stigende Skala. Som sagt, man har ikke været bange for at gøre det i andre Lande, saa jeg synes, at Princippet allerede er anerkendt, og at man derfor ogsaa maa kunne gennemføre det her. Det stærkeste, der er blevet sagt imod den stigende Skala, er jo blevet sagt forleden Dag i Regeringens Organ. Det var ganske vist ikke under Organets eget Ansvar, men det var en af vore Professorer, som der stærkt ivrede mod den stigende Skala, og det stærkeste Argument, han havde var dette, at den førte os lige ud i Socialismen. Dette, at man ikke har kunnet finde noget bedre Argument mod den stigende Skala, viser, hvor svage Argumenter de Folk have, som ivre imod den. Der er jo i vore Dage næsten ikke den Ting, som er Kapitalisterne og de nuværende Samfundsbevarere ubehageligt, uden at man raaber op om, at gøre vi dette, komme vi straks lige ud i den rene Socialisme. Det er jo Tilfældet, hver Gang der skal gennemføres en eneste lille Reform, eller der forlanges den allermindste Forbedring i Raarene for de daarligst stillede her i vort Samfund. Vi ere saa vant til, at Socialismen saaledes bliver stillet op som et Stræmmebillede, at jeg er sikker paa, at det i alt Fald for en meget stor Del Medborgere ikke har det opstræmmende ved sig, som det maaste i sin Tid har haft. Det er jo nemlig gaet saaledes, at man Tid efter anden har maattet acceptere adskillige af de Ting, Socialdemokraterne have arbejdet for, og til Trods for, at man har gjort dette, have ærede Medborgere dog set, at Samfundet bestod alligevel, det væltede ikke, der var endnu ikke egentlig Tale om Socialismen. Jeg vilde gerne med et Par Eksempler vise, hvor nødvendigt det er at indføre den stigende Skala for at saa nogenlunde Retfærdighed ind i den almindelige Bestatning. Man kan f. Eks. tage blot to Tilfælde. Man kan først tage en Arbejder i Kjøbenhavn, en af dem, der